

12.6. Hoci sme sa dohodli na ôsmu, už krátko po siedmej sa ku škole blížili prvé kufre. Postupne sa nimi zaplnila celá chodba. Náhlivo sme zbalili posledné „potrebnosti“ a v nádeji, že už máme všetko, čo budeme potrebovať, sme sa pobrali k autobusu. Poslední najvytrvavejší rodičia nám pomohli „nalodiť sa“ a pá-pá, môžeme ísť.

Keďže Turiec je „za rohom“, ani sme sa nenazdali a Valentová už bola na dohľad. Ujo šofér nás vyložil uprostred ranča a sľúbil, že v piatok na obed sa po nás určite zastaví. ☺

Rozhliadli sa navôkol a s očakávaním sme vliekli svoj náklad do chatiek. Izbičky boli útulné. Šikovne sme sa ubytovali a skúmavo sme nazerali po okolí: pohladili kone, poskákali po ihrisku, nakukli do „akože studne“, odskúšali hojdačku i trampolínu. Ani nám nevadilo, že obed trochu mešká.

Keďže ešte nikto netušil, čo nás čaká, výletným krokom sme vykročili smerom k najbližšej autobusovej zastávke v Karlovej, ktorá je od ranča vzdialená necelé 2 km. Ešte šťastie, že autobus čakal na prípoj (hoci my sme sa domnievali, že na nás ☺), lebo do Blatnice je to zhruba 4 km. Niektorí si už cestou do Karlovej stihli nepredvídavo minúť svoje mini zásoby tekutín (hoci som nakázala veľké fľaše!), čo veľmi rýchlo oľutovali. Našťastie cestu Gaderskou dolinou tienia stromy a aj chodníček na Blatnický hrad vedie cez les. Obzreli sme si ruiny kedysi iste krásneho strážneho hradu, pokochali sa pohľadom do diaľav a pobrali sa na spiatočnú cestu. Na okraji Blatnice sme natrafili na príjemný park s detským ihriskom a jazierkom. Vyskákali sme sa do chuti, poobzerali i vyplašili ryby v jazierku a oddýchnutí pokračovali v ceste na ranč. Hoci slnko už strácalo svoju silu a vetrík príjemne pofukoval, stánok so zmrzlinou niektorí považovali za záchranu. No ešte lepšia bola pokosená lúka pozdĺž cesty, po ktorej sa predsa len kráčalo lepšie ako po asfalte. A pohľad na približujúcu sa hlavnú cestu nám dodával síl. Ale tie posledné 2 km z Karlovej podaktorí zvládli s vypätím všetkých síl, našťastie nás poháňal smäd a hlad a trochu aj obava z blížiaceho sa dažďa. Ten našťastie prišiel až počas večere. Však ako prišiel, tak aj odišiel a večer bol ešte príjemný.

Keďže v nohách sme mali možno takých 10 km, nikomu sa už nechcelo nič iné ako zatelefonovať domov a len tak si posedieť a podebatovať. Hoci do tmy ešte chvíľami zaznievali tlmené výbuchy smiechu, pomaly všetko utíchalo a ozývalo sa už len cvrlikanie cvrčkov.

13. 6.

Budíček o siedmej nie je žiadna hrôza, ale predsa deti neveriacky vyvaľovali oči, že sme to s rannou rozcvičkou mysleli vážne. Potom šupitom na raňajky a rýchlo do Kláštora pod Znievom na vlak. S uľahčením si všetci vydýchli, že nejdeme pešo. Čakalo nás mesto Martin.

Vo vynovenom Prírodovednom múzeu Andreja Kmeťa sa nás ujal príjemný mladý sprievodca Alexander Kmeť, ktorý ale nebol z rodu zakladateľa tohto múzea. Ochoťne odpovedal na všetky naše zvedavé otázky. Bude z neho dobrý pán učiteľ! Odskúšali sme všetky interaktívne panely, nakúpili magnetky a pobrali sa ďalej. Cestou sme zase mali šťastie na detské ihrisko, tak sme ho neobišli bez vyskúšania ☺. V Slovenskom národnom múzeu sa nám tiež ušla milá a skúsená pani

sprievodkyňa. Previedla nás všetkými expozíciami, pričom sme si zopakovali aj mnohé naše školské vedomosti.

Keďže sme toho moc nenachodili, cestu z Karlovej do Valentovej sme zvládli ako nič. Obed, oddych a „hola, hola, škola volá!“ Usadili sme sa v altánku a trošku prevetrali aj mozgové bunky. Po večeri nám Tánička pripravila prekvapenie - hľadanie pokladu. Hľadali sme ho až do tmy, ale tá zábava stála za to. ĎAKUJEME, Tánička!

Večierka sa nám trochu posunula, ale nikto sa nest'ážoval ☺.

14. 6.

Toto ráno bolo voľajaké tiché. Navôkol sa ozývalo iba kukanie kukučky a žiadne detské hlasy. Niektorých bolo treba doslova vytiahnuť z postele. Zvládli sme aj rozcvičku, raňajky (už sa toľko nepreberalo a zjedlo sa aj to, čo „nemám rád“), cesta do Karlovej, chvíľka v autobuse a už opäť „šlapeme“, tentokrát do skanzena v martinských Jahodníckych hájoch. Trochu sme sa tam vrátili v čase, my starší aj do detských spomienok, dokonca sme tu objavili pravý zázrivský domček! Voňala pokosená tráva, no, ako doma!

Obed už chutil skoro všetkým. (Tak mi prichádzajú na um vlkove slová z rozprávky: po troch dňoch hladu aj stará mať dobrá. Trochu tvrdá, ale dobrá. ☺) Po obedňajšom oddychu zase trochu školy a potom vytúžené „jazdenie“ na koňoch! (Teda ako pre koho, niektorí dali prednosť futbalu a trampolíne.) A večer už nebolo treba nikoho napomínať, že ruší nočný kl'ud ☺.

15. 6. Tretie ráno bolo ešte tichšie ako to predošlé ☺. Väčšinu detí bolo treba opäť ťahať z postele. Pri raňajkách už neboli takmer žiadne s'ťažnosti – akože „ja toto nemám rád“ a nebolo ani zbytočných rečí – veď pri jedle sa nerozpráva. (Zase som si spomenula na maminkine slová: pre hladného niet planého.) Keďže sme trošičku dlhšie vstávali aj autobus šiel skôr ako ten včerajší, pridali sme do kroku a veru „v pohode“ sme zvládli trasu Valentová – Karlová za 20 min (prvýkrát to bola takmer trištvrtina hodina ☺)!

Aquapark v Turčianskych Tepliciach bol skvelý a nebolo ľahké po dvoch hodinách povyt'ahovať všetkých z vody. Mali sme do vlaku ešte hodinu času, tak sme sa prešli parkom a poobdivovali i vyskúšali všetky lavičky slávnych.

Po obede sme sa zase čosi poučili a keďže bol sviatok, ponáhľali sme sa do kostola. Vybrali sme si neďaleký Kláštor pod Znievom. Vďaka sviatočnej procesii sa sv. omša natiahla a okrem toho sa nám tam veľmi dobre spievalo. Asi preto, že sme zožali taký úspech! Jedna pani nás ešte „stiahla“ pozrieť si pamätnú izbu jedného z troch prvých slovenských gymnázií, porozprávala nám zaujímavosti späté s minulosťou tejto slávnej obce a na pamiatku nám dala aj knihu o obci. Podpísali sme sa do knihy návštev a pobrali sa ešte k miestu, podľa ktorého nesie obec svoje meno – k budove kláštora. Kým sme pred budovou komunitného centra pre ľudí bez domova Dobrý Pastier čakali na odvoz, vyspievali sme hádam všetky ukazovačky, ktoré poznáme. Večera a večierka sa poriadne posunuli, mobily v skrinke netrpezlivo vyzváňali. Ale v tento večer nebolo potrebné zaháňať niekoho do postele.

16. 6.

Posledné ráno bolo akési pochmúrne. (Kvôli počasiu alebo kvôli odchodu?) Chystali sme sa na športové dopoludnie. Bolo jasné, že deň nebude slnečný, ale dúfali sme, že pršať nebude. V pláne bolo športové dopoludnie. Ale človek mieni – Pán Boh mení – rozpršalo sa. Museli sme ostať pod strechou. Našu milovanú Táničku čosi také nezaskočí. Na takéto príležitosti má plnú náruč zábaviek. Naučila nás nové hry a pesničky. Pani učiteľky ani nedostali šancu využiť niečo z toho, čo si pripravili ☺.

Autobus sa akosi poponáhľal, ale my sme museli čakať na obed, ktorý sa naopak (vdďaka nejakej havárii na hlavnej ceste) oneskoril. A tak sme sa z ranča pohli asi o hodinu neskôr, ako bol pôvodný plán. Na rozlúčku sme vystískali Táničku, poďakovali sa Majke i Jozefovi, poslednýkrát sme sa rozhliadli po ranči, ktorý sa nám stal na 5 dní domovom a DOVIDENIA!

Hoci sme si za ten týždeň vypočuli nespočetnekrát: „ mne to nechutí, ja to nemám rád, moja mama varí lepšie, ja také nejem, mne sa nechce, to sa nedá, zase ideme peši?, a musíme? ...“, myslím si, že si všetci okrem otlakov odnášame aj pekné spomienky a možno sa niektorí na ranč ešte v lete vrátia. ☺